

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)
24. märts 1993*

Riigiabi – Eelneva teatamise kohustus

Kohtuasjas C-313/90,

Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques (CIRFS), Prantsuse õiguse alusel tegutsev ühing, asukoht Pariis, ja teised, esindajad: advokaat Michel Waelbroeck ja advokaat Alexandre Vandencastele, Brüssel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o E. Arendt, 8–10 rue Mathias Hardt,

hagejad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigusnõunik T. Cusack ja komisjoni õigustalituse ametnik M. Nolin, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o komisjoni õigustalituse ametnik Roberto Hayder, Wagner Centre, Kirchberg,

kostja,

keda toetab:

Prantsuse Vabariik, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna asedirektor Edwige Belliard ja välisasjade vanem abisekretär Géraud de Bergues, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Prantsuse suursaatkond, 9 boulevard du Prince Henri,

ja

Allied Signal Inc., Ameerika õiguse alusel asutatud äriühing, asukoht Morristown, New Jersey (Ameerika Ühendriigid),

Allied Signal Fibers Europe SA, Prantsuse õiguse alusel asutatud piiratud vastutusega äriühing, registreeritud asukoht Pariis, esindajad: advokaat Jacques Ferry ja advokaat Alain Piquemal, Pariis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Gaston Vogel, 9 rue Pierre d'Aspelt,

menetlusse astujad,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille esemeks on avaldus tühistada komisjoni 1. augusti 1990. aasta otsus, millega komisjon osundas, et Prantsuse valitsuse poolt äriühingule Allied Signal Longwy piirkonnas ülitugeva polüesterlõnga üksuse asutamiseks antud abi osas ei olnud eelneva teatamise kohustust ja et komisjoni arvamuse kohaselt oli selle abi sisu ja osatähtsus rahuldav, ning samuti tühistada vajalikus ulatuses seda arvamust kinnitav komisjoni asepresidendi Sir Leon Britanni 4. oktoobri 1990. aasta kiri,

EUROOPA KOHUS (viies koda)

koosseisus: koja esimees G. C. Rodríguez Iglesias, kohtunikud M. Zuleeg, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida ja D. A. O. Edward,

kohtujurist: C. O. Lenz,

kohtusekretär: vanemametnik H. A. Rühl,

võttes arvesse kohtuistungil ettekannet,

olles 9. juuli 1992. aasta kohtuistungil ära kuulanud poolte kohtukõned,

olles 17. septembri 1992. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi arvamuse,

on teinud järgmise

otsuse

1. Euroopa Kohtu kantseleisse 12. oktoobril 1990 saabunud hagiavalduses palusid Prantsuse õiguse alusel tegutsev ühing Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques (Keemiliste Kiudude Rahvusvaheline Komitee, edaspidi „CIRFS”), Madalmaade õiguse alusel asutatud äriühing AKZO NV (edaspidi „AKZO”), Saksamaa õiguse alusel asutatud äriühing Hoechst Aktiengesellschaft (edaspidi „Hoechst”), Inglismaa õiguse alusel asutatud äriühing Imperial Chemical Industries plc (edaspidi „ICI”) ning Itaalia õiguse alusel asutatud äriühing SNIA Fibre SpA (edaspidi „SNIA Fibre”) EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõigu alusel tühistada komisjoni 1. augusti 1990. aasta otsus ja vajalikus ulatuses komisjoni asepresidendi Sir Leon Britanni 4. oktoobri 1990. aasta kiri. Vaidlustatud otsuses leidis komisjon, et Prantsuse valitsuse poolt äriühingule Allied Signal Longwy piirkonnas ülitugeva polüesterlõnga üksuse asutamiseks antud abi osas ei olnud eelneva teatamise kohustust ning et selle abi sisu ja osatähtsus oli rahuldav. Kõnealuses kirjas kinnitas Sir Leon Brittan seda seisukohta.

Asjakohased meetmed ja vaidluse taust

2. 10. oktoobri 1984. aasta otsusega 85/18/EMÜ Prantsuse regionaalplaneerimise toetuskava kohta („Prime d'aménagement du territoire”) (EÜT 1985, L 11, lk 28) andis komisjon loa anda ühisturuga kokkusobivaid regionaalplaneerimise toetusi Prantsusmaa

teatavates linnapiirkondades, sealhulgas Longwy piirkonnas Meurthe-et-Moselle'is. Vastavalt artiklile 7 aga on see otsus tehtud ilma, et see piiraks konkreetsetele tööstusharudele antavat abi käsitlevate praeguste või tulevaste erieeskirjade täitmist.

3. 19. juulil 1977 saatis komisjon liikmesriikidele kirja „Sünteeetilise kiu tööstusele antav abi”. See hõlmas järgmisi väiteid: „EMÜ sünteeetilise kiu tööstus on suuteline tootma palju rohkem, kui see tegelikult müüa suudab”; „komisjon [...] leiab, et praegu ja järgmise kahe aasta jooksul peaksid liikmesriigid loobuma abi andmise käsitlevaid otsustest, mille tulemusena praegune tootmisvõimsus suureneks [...]. Kui tegemist on regionaalabiga, ei tohiks sünteeetilise kiu tööstus seda isegi siis saada, kui riiklikud eeskirjad tagavad abi andmise automaatselt ilma eelneva teatamise vajaduseta” [mitteametlik tõlge]. Samuti märgiti kirjas seda, et komisjoni peaks eelnevalt teavitama igasugusest abist, mida liikmesriigid soovivad anda, hoolimata sellest, kas sellega kaasneb võimsuse suurenemine. On üldteada, et liikmesriigid nõustusid selles kirjas kehtestatud „korraga”.

4. Pärast liikmesriikide vastuste saamist saatis komisjon neile 1978. aastal märgukirja, mis sisaldas mitut selgitust selle korra tõlgenduse kohta, eelkõige korra kohaldamisala kohta, mis „hõlmas akrüül-, polüester- ja polüamiidkiudusid kasutamiseks tekstiilivaldkonnas või tööstuses” [mitteametlik tõlge]. On üldteada, et korra kohaldamisala sellist määratlust adressaadiks olnud liikmesriigid sel ajal ei vaidlustanud.

5. Sellisel viisil kehtestatud korda pikendati iga kahe aasta järel ja selle kohaldamisala laiendati vajaduse korral, niisiis oli käesoleva hagi esitamise ajal kehtiv versioon sätestatud 8. juuli 1989. aasta teatises (EÜT 1989, C 173, lk 5). Selles teatises „Sünteeetiliste kiudude tööstusele antav abi” märgiti eelkõige seda, et komisjon „väljendab jätkuvalt ebasoodsat *a priori* arvamust seoses liikmesriikide pakutava abiga [...], mille toime on selline, et äriühingute netootmisvõimsus sünteeetiliste kiudude sektoris (akrüül-, polüester-, polüpropüleen- ja polüamiidkiud ja -lõng ning nende filamentkiudude tekstureerimine, hoolimata toote ja lõppkasutuse loomusest ja liigist) suureneb” [mitteametlik tõlge].

6. Euroopa Kohtus olevatest dokumentidest ilmneb, et 1989. aastal sai CIRFS teada, et Ameerika äriühingu Allied Signal Inc. ja selle Prantsuse tütarettevõtja Allied Signal Fibers Europe SA (edaspidi „Allied Signal”) olid võtnud ühendust Hispaania, Austria ja Prantsuse valitsusega, et uurida võimalust saada toetust tööstuslike polüesterfilamentkiudude tootmisüksuse asutamiseks. CIRFS teavitas komisjoni ja palus tal asjaomaste valitsuste tegevusse sekkuda. Samuti võttis ta nende valitsustega ja Allied Signali esindajatega otse ühendust, et teavitada neid oma seisukohast, et igasugune abi selles sektoris ei oleks kehtiva korraga kooskõlas.

7. Allied Signali ning Hispaania ja Austria valitsuse vahelised läbirääkimised ebaõnnestusid ja seetõttu need valitsused mingit abi ei andnud.

8. 20. juunil 1990 palus CIRFS komisjonil sekkuda Prantsuse ametiasutuste tegevusse, et nad ei annaks Allied Signalile toetust. 29. juunil 1990 sai AKZO teada, et Prantsuse valitsus oli otsustanud anda Allied Signalile regionaalplaneerimise toetust asutamaks Longwy piirkonnas tööstuslikuks kasutamiseks, nimelt Euroopa rehvitootjate varustamiseks, mõeldud polüesterkiudude tootmise tehase ning ta kirjutas konkurentsiasjade eest vastutavale komisjoni asepresidendile Sir Leon Brittanile, et

teavitada teda oma murest seoses selle abi andmisega ja paluda temalt selle kohta kommentaare.

9. 1. augustil 1990 saatis komisjon CIRFSile kirja, milles märkis, et kõnealune abi kujutas endast Prantsuse regionaalplaneerimise toetussüsteemi kohaldamist ja et toetuse andmise otsusest teavitati ettevõtjat „enne, kui sünteetiliste kiududega seotud korra kohaldamisala viimati laiendati” [mitteametlik tõlge], ning et sellest tulenevalt ei olnud eelneva teatamise kohustus asjakohane.

10. 4. oktoobri 1990. aasta kirjas AKZOLE kinnitas Sir Leon Brittan eelnimetatud kirjas võetud seisukohta ja märkis muu hulgas seda, et samal ajal kui asjakohane kord oli sõnastatud üsna üldiselt, oli komisjon kuni 1989. aasta juulini tõlgendanud seda kitsamas mõttes, nii et seda kohaldati üksnes kiudude suhtes, mida kavatsesi kasutada tekstiilisektoris.

11. Seepeale algatasid hagejad käesoleva menetluse.

12. 20. märtsi 1991. aasta määrustega andis Euroopa Kohus Prantsuse Vabariigile, Allied Signalile ja Allied Signal Fibers Europe'ile loa astuda menetlusse komisjoni seisukohtade toetuseks.

13. 7. jaanuari 1993. aasta kirjaga teatas AKZO Euroopa Kohtule, et ta soovib lõpetada menetluse kooskõlas kodukorra artikliga 78. 18. veebruari 1993. aasta määrusega määras viienda koja esimees kohtuasja C-313/90 registrist kustutamise sellises ulatuses, kuivõrd see oli seotud AKZO esitatud avaldusega.

14. Põhikohtuasja faktilisi asjaolusid, menetluse käiku ja Euroopa Kohtule esitatud kirjalikke märkusi käsitlev täpsem teave ilmneb kohtuistungi ettekandest ning neid mainitakse või käsitletakse edaspidi üksnes niivõrd, kui see on vajalik Euroopa Kohtu põhjenduste esitamiseks.

Menetluse ese

15. Euroopa Kohus peaks kõigepealt määrama kindlaks menetluse eseme.

16. Oma väidetes paluvad hagejad Euroopa Kohtul tühistada komisjoni 1. augusti 1990. aasta otsus ja Sir Leon Brittani 4. oktoobri 1990. aasta kiri. Nad väidavad, et vastupidi komisjoni tehtud analüüsile kuulub kõnealune abi selle korra kohaldamisalasse ja seepärast oleks vastavalt korrale pidanud selle suhtes kohaldama asutamislepingu artikli 93 lõikes 3 sätestatud eelnevat teatamist.

17. Artikli 93 lõike 3 alusel on selge, et eelneva teatamise kohustuse eesmärk on võimaldada komisjonil otsustada, kas asutamislepingu artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust algatada või mitte. Sellest tulenevalt kujutab komisjoni otsus selle kohta, et vaidlustatava abi suhtes ei pidanud seda kohustust kohaldama, keeldumist algatamast artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust põhjusel, et see oli olemasolev abi, mille kohta oli eespool osundatud otsuses 85/18 juba eelnevalt luba antud.

18. Avaldust tuleb seega tõlgendada taotlusena tühistada komisjoni keeldumine algamast artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust, nagu on väljendatud kahes eelnimetatud teatises.

Vastuvõetavus

19. Menetlusse astujad on tõstatanud vastuvõetamatuse vastuväite, märkides sisuliselt seda, et hagejatel ei ole asutamislepingu artikli 173 teise lõigu alusel hagi esitamise õigust. Hagejad väidavad, et menetlusse astujatel ei ole õigust sellist vastuväidet tõstatada.

20. Selles suhtes tuleb märkida, et kostja vastuses palub komisjon lihtsalt seda, et Euroopa Kohus jätkaks hagi sisulistel põhjustel rahuldamata, ning ta ei vaidlusta hageja hagi esitamise õigust. Komisjon on vastupidi väitnud seda, et abi saanud ettevõtja konkurentide ilmajätmine õigusest vaidlustada komisjoni otsust, millega keelduti algamast asutamislepingu artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust, tekitaks tõsise puuduse õiguskaitseüsteemis, mis on sätestatud asutamislepingu artiklis 164.

21. Menetlusse astujate õiguse osas tõstatada vastuvõetamatuse vastuväide tuleb märkida, et vastavalt Euroopa Majandusühenduse Kohtu põhikirja artikli 37 kolmandale lõigule võib menetlusse astumise avalduses esitatud väidete eesmärk olla vaid ühe poole väidete toetamine. Lisaks on kodukorra artikli 93 lõikes 4 sätestatud, et menetlusse astuja peab nõustuma kohtuasja staadiumiga menetlusse astumise ajal.

22. Sellest tuleneb, et menetlusse astujatel ei olnud õigust tõstatada vastuvõetamatuse vastuväidet ja et Euroopa Kohus ei ole seega kohustatud kaaluma väiteid, millele nad tuginevad.

23. Kuid et selle vastuvõetamatuse vastuväitega on seotud avaliku korra kaalutlused, peaks Euroopa Kohus analüüsima seda omal algatusel kodukorra artikli 92 lõike 2 alusel (vt eelkõige otsust liidetud kohtuasjades C-305/86 ja C-160/87: Neotype Techmashexport v. komisjon ja nõukogu, EKL 1990, lk I-2945).

24. Selles suhtes tuleb kõigepealt arvestada, et meedet võib vaidlustada asutamislepingu artikli 173 alusel vaid siis, kui sellel on õiguslik toime (vt otsust kohtuasjas C-22/70: komisjon v. nõukogu, AETRi kohtuasi, EKL 1971, lk 263).

25. Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et võttes seisukoha, et abi suhtes ei ole kohaldatav asutamislepingu artikli 93 lõikes 3 sätestatud eelneva teatamise menetlus, leidis komisjon ühelt poolt seda, et kõnealune abi ei kuulu selle korra kohaldamisalasse, ja teiselt poolt seda, et eelpool osundatud otsuses 85/18 käsitletud regionaalplaneerimise toetusena kujutas see endast olemasolevat abi.

26. Lisaks ei kujuta see vaidlustatud otsus endast üksnes ettevalmistavat meedet, mille puhul pakuks võimalus esitada hagi menetluse lõpetamise otsuse kohta piisavat kaitset juhul, kui vaidlustatud otsus on ebaseaduslik. Otsus keelduda algamast asutamislepingu artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust on lõplik ja seega ei saa seda iseloomustada üksnes ettevalmistava meetmena.

27. Seega tuleb sedastada, et kõnealusel otsusel on lõplik õiguslik mõju ja seepärast võib seda asutamislepingu artikli 173 alusel vaidlustada.

28. Teiseks, võttes arvesse asjaolu, et otsuse adressaat on Prantsuse Vabariik, mitte hagejad, tuleks kaaluda, kas otsus puudutab hagejaid asutamislepingu artikli 173 teise lõigu tähenduses otseselt ja isiklikult.

29. Vaieldamatult on ühing CIRFS, mille liikmed on peamised sünteetiliste kiudude rahvusvahelised tootjad, algatanud nende tootjate huvides mitmeid menetlusi, mis on seotud selle sektori ümberkorraldamise poliitikaga. Eelkõige on ta olnud komisjoni arutelupartner seoses korra kehtestamise ning selle laiendamise ja kohaldamisega. Lisaks pidas CIRFS enne käesolevat menetlust toimunud menetluse ajal aktiivselt läbirääkimisi komisjoniga, esitades talle eelkõige kirjalikke märkusi ja pidades pädevate teenistustega tihedalt ühendust.

30. Seega mõjutab selle korraga seotud läbirääkimistes vaidlustatud otsus CIRFSi positsiooni. Sellest tuleneb, et CIRFSi osas on avaldus vastuvõetav (otsus liidetud kohtuasjades 67, 68 ja 70/85: Van der Kooy ja teised v. komisjon, EKL 1988, lk 219).

31. Et tegemist on ühe ja sama avaldusega, ei ole vaja kaaluda, kas teistel hagejatel on õigus menetlust algatada.

Põhiküsimus

32. Et näidata hagiavalduse aluse puudumist, väidavad Prantsuse valitsus ja Allied Signal seda, et kolmandast poolest ettevõtjal ei ole õigust vaidlustada tõlgendust, mille komisjon ja liikmesriigid on korra kohta andnud. Need menetlusse astujad märgivad, et abiga seotud korra peamised adressaadid on liikmesriigid ja et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale (otsus kohtuasjas C-310/85: Deufil v. komisjon, EKL 1987, lk 901) ei kujuta selline kord endast muud kui juhiseid, milles on üksnes sätestatud käitumine, mida komisjon kavatses järgida pärast seda, kui liikmesriigid on nõustunud tema teatiste tingimuste ja kohaldamisalaga.

33. Selle väitega ei saa nõus olla.

34. Esiteks tuleb käesolevat kohtuasja eristada Deufili kohtuasjast. Selles kohtuasjas käsitleti sisuliselt küsimust, kas kõnealune kord võiks kätkeda erandit asutamislepingu eeskirjadest, kusjuures käesolevas kohtuasjas esile kerkinud küsimus on see, kas sellisel korral on siduv mõju. Sellest tulenevalt ei saa Euroopa Kohtu põhjendust Deufili kohtuasjas käesoleva kohtuasja suhtes kohaldada.

35. Teiseks on käesoleval juhul korras sätestatud ja liikmesriikide poolt aktsepteeritud eeskirjadel muu hulgas selline mõju, mille tulemusena kaotab kehtivuse selle korra kohaldamisalasse kuuluva teatava abi osas varem antud luba ning seega liigitatakse see abi uueks abiks ja selle suhtes kohaldatakse eelneva teatamise kohustust.

36. Sellest tulenevalt ei saa asjaolu, et see kord on liikmesriikide ja komisjoni vahelise kokkuleppe tulemus, muuta selle tingimuste objektiivset tähtsust või selle siduvat toimet.

37. Seega on vaja kaaluda hagejate esitatud väiteid.

38. Esimeses väites märgivad hagejad, et korda kohaldati tööstuslike kiudude suhtes ajal, mil Prantsuse valitsus võttis oma väite kohaselt vastu otsuse, nimelt 1989. aasta juunis. Nad väidavad, et seda korda on alates 1977. aastast kohaldatud tööstuses või tekstiilivaldkonnas kasutamiseks mõeldud sünteetiliste kiudude sektori suhtes. Selles suhtes põhinevad nende väited eelkõige 19. juuli 1977. aasta korra tekstil, milles ei eristata kiudusid sihtotstarbe alusel, ja 1978. aasta märgukirjal, milles komisjon märkis, et korra kohaldamisala hõlmab tekstiilivaldkonnas või tööstuses kasutamiseks mõeldud akrüül-, polüester- ja polüamiidkiudusid.

39. Kostja vastuses ja istungil väitis komisjon, et korra eesmärk oli vältida tootmise suurenemist sektorites, kus oli juba ületootmine ja liigne tootmisvõimsus. Liigset tootmisvõimsust esines üksnes selliste sünteetiliste kiudude sektoris, mis olid mõeldud kasutamiseks tekstiilivaldkonnas. Siiski möönis komisjon ka seda, et alguses oli ta märkinud, et korra kohaldamisala hõlmas nii tekstiilivaldkonnas kui tööstuses kasutamiseks mõeldud akrüül-, polüester- ja polüamiidkiudusid. Lisaks tunnistas ta istungil eelnimetatud 1978. aasta märgukirja sõnastust silmas pidades seda, et sel ajal hõlmas kord kõiki kiudude liike.

40. Seepärast tuleb sedastada, et 1977. aastal, s.t ajal, mil kord jõustus, hõlmas selle kohaldamisala kõiki sünteetiliste kiudude liike, sealhulgas tööstuslikuks kasutamiseks mõeldud kiudusid.

41. Seega jääb üle kaaluda, kas korra kohaldamisala on sellest ajast muudetud nii, et tööstuslikud kiud arvati sellest välja selle kohtuasja suhtes asjakohasel ajal.

42. Selles suhtes on komisjon väitnud, et korda muudeti 1988. aasta juunis tehtud otsusega, mille alusel lubas komisjon anda Saksamaa sünteetiliste kiudude tootjale Faserwerk Bottropile abi polüpropüleeni ja polüetüleeni ülipeentest staapelkiududest lausmaterjali tootmise uue üksuse asutamiseks ning mis põhines arvamusel, et üksus ei saa varustada traditsioonilist tekstiili- ja rõivasektorit, mis oli ainuke sektor, mida komisjoni arvates korras hõlmati. Vastavalt komisjonile kujutas see otsus endast korra kaudset muudatust, mida ta on hiljem pidanud võrdse kohtlemise põhimõtte arvestamiseks täitma. Lisaks leiab komisjon, et CIRFS võttis seda kaudset muudatust arvesse eelkõige sellisel määral, et korra pikendamist 1989. aastal silmas pidades laiendataks seda tema palve kohaselt nii, et see hõlmaks ülitugevaid filamentkiudusid, s.t tööstuses kasutamiseks mõeldud filamentkiudusid.

43. See argument tuleb tagasi lükata.

44. Üldiselt kohaldatavat meetet ei saa üksiku otsusega kaudselt muuta.

45. Lisaks ei saa tugineda võrdse kohtlemise põhimõttele ega õiguspäraste ootuste kaitsele, et õigustada meetme korduvat ebaõiget tõlgendamist.

46. Lõpuks, CIRFSi reaktsioon korra kohaldamisala laiendamise taotlemisel, et hõlmataks ülitugevaid filamentkiudusid, ei saanud mõjutada objektiivset tõlgendust, mis tuleb selle meetme osas teha.

47. Seepärast tuleb sedastada, et korra kohaldamisala ei muudetud Bottropi otsusega ega ühegi CIRFSi reaktsiooniga pärast seda otsust.

48. Prantsuse valitsus on samuti väitnud, et korra kohaldamisala muudeti selle vastuvõtmise kuupäeva ja kõnealuse abi andmise kuupäeva vahel. Ta märgib, et oma 7. juuli 1987. aasta kirjas korra pikendamise kohta aastateks 1987–1989 märkis komisjon, et „sünteetilise kiu ja lõnga nõudlus ühenduse tekstiilivaldkonnas jääb eeldatavasti parimal juhul lähitulevikus ühele tasemele [...]”. Valitsus teeb selle alusel järelduse, et kuni nende eeskirjade jõustumiseni, mis on sätestatud vaieldamatult tööstuslikke kiudusid hõlmavas 6. juuni 1989. aasta kirjas, oli see õigustatud, olles seisukohal, et vaidlustatud abi jäi korra kohaldamisalast välja.

49. See väide tuleb tagasi lükata.

50. Et korda oli kohaldatud alates 1977. aastast tekstiilivaldkonnas või tööstuses kasutamiseks mõeldud sünteetiliste kiudude sektori suhtes, ei saa nõustuda, et selle kohaldamisala oleks olnud piiratud kirjas märgitud kaalutlusega sektori majandusliku olukorra kohta.

51. Seega tuleb sedastada, et korda kohaldatakse ja on alati kohaldatud tööstuslikuks kasutamiseks mõeldud kiudude sektori suhtes. Sellest tuleneb, et vaidlustatud abi suhtes kohaldati eelneva teatamise kohustust ja kõnealuse abi andmise täpset kuupäeva ei ole vaja kindlaks määrata.

52. Pidades silmas kõiki eeltoodud kaalutlusi, tuleb CIRFSile komisjoni 1. augusti 1990. aasta kirjaga teatatud otsus, mille alusel komisjon keeldus algatamast asutamislepingu artikli 93 lõikes 2 sätestatud menetlust Prantsuse Vabariigi poolt Allied Signalile polüesterkiu tehase asutamiseks antud abi suhtes, tühistada.

Kohtukulud

53. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Et komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud jätta tema kanda, välja arvatud ajutiste meetmete kohaldamise menetluse kohtukulud, mille peavad kandma hagejad.

54. Kooskõlas artikli 69 lõike 4 esimese ja teise punktiga peavad Prantsuse Vabariik ning Allied Signal ja Allied Signal Fibers Europe kandma oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS (viies koda)

otsustab:

1. Tühistada CIRFSile komisjoni 1. augusti 1990. aasta kirjaga teatatud otsus, mille alusel komisjon keeldus algatamast asutamislepingu artikli 93 lõikes 2

sätetatud menetlust Prantsuse Vabariigi poolt äriühingule Allied Signal polüesterkiu tehase asutamiseks antud abi suhtes.

2. Mõista kohtukulud välja komisjonilt, välja arvatud ajutiste meetmete kohaldamise menetluse kohtukulud, mille peavad kandma hagejad. Menetlusse astujad peavad oma kohtukulud ise kandma.

Rodríguez Iglesias

Zuleeg

Joliet

Moitinho de Almeida

Edward

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 24. märtsil 1993 Luxembourgis.

Kohtusekretär

Viienda koja president

J.-G. Giraud

G. C. Rodríguez Iglesias